

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 103/2013
29.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Стојана Јокића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву Д.з.т. В. доо из Б., кога заступа адвокатска канцеларија М. из Б., са противном странком Републичком агенцијом за електронске комуникације Републике Србије, Београд, Вишњићева број 8, за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 15 У 9647/12 (2008) од 17.01.2013. године, у предмету добијања дозволе за емитовање радио станица, у нејавној седници већа одржаној дана 29.01.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба Д.з.т. В. доо из Б. поднета против Републичке агенције за телекомуникације Републике Србије, у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 31/11 од 25.05.2012. године, због недоношења решења у предмету добијања дозволе за емитовање радио станица.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења поднетог због повреде правила поступка и повреде закона подносилац захтева наводи да је погрешно закључивање из побијаног решења да уз тужбу није доставио захтев за издавање дозволе за радио станице јер је у поднеску предатом Управном суду 17.10.2010. године детаљно описао начин подношења захтева за издавање дозвола за радио станице и приложио захтев бр. 258 од 31.01.2005. године који је достављен Министарству за капиталне инвестиције, Сектор за телекомуникације дана 01.02.2005. године. Несумњив доказ да наведени допис представља захтев јесте допис Министарства за капиталне инвестиције, Сектор за телекомуникације од 25.02.2005. године којим је министарство захтевало уплату административне таксе за издавање дозвола за предметне радио станице које укључују 25 базних радио станица. Даље наводи да Управни суд није навео разлоге због којих је тужбу одбацио и које доказе од тражених тужилац није доставио па да

представљају разлог за одбацивање тужбе. Истиче да је побијано решење донето четири године након подношења тужбе чиме је повређено право на суђење у разумном року. Предлаже да суд захтев уважи и укине или преиначи побијано решење.

Противна странка је у одговору на захтев навела да је подносилац захтева касније, подносио захтеве за издавање дозвола за радио станице, по којима је Републичка агенција за телекомуникације донела решења којима су одбијени захтеви тужиоца, а по тим решењима тужилац је покренуо управне спорове због чега у том делу истиче приговор литиспенденције. Предлаже да суд захтев одбаци или одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења обзиром да тужилац уз тужбу поднету Врховном суду Србије дана 12.03.2008. године, као ни уз поднесак о уређењу тужбе достављену Управном суду дана 17.11.2010. године, поступајући по налогу Управног суда 15 У 2955/10 од 28.10.2010. године, није доставио доказе о испуњености услова за подношење тужбе због ћутања управе, прописане одредбом члана 24. Закона о управним споровима, Управни суд је, након расправљених питања на које му је указано пресудом Врховног касационог суда Узп 31/11 од 25.05.2012. године, нашао да је поднета тужба неуредна и исту одбацио применом одредби члана 27. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" 46/96), на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09).

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да је побијано решење донето без повреда правила поступка, уз правилну примену Закона о управним споровима. Ово стога што подносилац захтева ни уз тужбу а ни поступајући по налозима из решења Управног суда 15 У 2955/10 од 28.10.2010. године, као ни уз захтев није доставио доказе о испуњености услова за подношење тужбе због ћутања управе, прописане одредбом члана 24. Закона о управним споровима. Управни суд је поступајући у свему према пресуди Врховног касационог суда Узп 31/11 од 25.05.2012. године правилно одбацио као неуредну тужбу поднету против Републичке агенције за телекомуникације Републике Србије због ћутања управе, за коју одлуку је дао довољне, јасне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, истицане и у тужби, па је нашао да су без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења јер се из списка предмета види да тужилац није доставио суду доказе о испуњености услова за подношење тужбе због ћутања управе.

Навод захтева којим се указује на заштиту права на суђење у разумном року је без утицаја на одлуку по захтеву за преиспитивање судске одлуке, а исти може бити предмет посебног поступка сагласно члану 8а. Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" 101/13).

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 29.01.2014. године, Узп 103/2013

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија
Олга Ђуричић,с.р.